

“Ceylanlı Bahçe” adlı kitaptan alınan aşağıdaki parçada ise, dilsel savrukluuk ile sunulan içeriğin anlamsal dokusu, çocuğun doğasına uygun olmayan bir anlayışı yansıtmaktadır.⁽¹⁰⁾

“Bizim damda iki inek, iki buzağı bir de eşek vardı. Bunların her sabah tımarı ve damın temizlenmesi annemi öğleye kadar meşgul ediyordu. Bu yüzden komşularımızdan birindeki Zülfiye Hanım’ı sık sık çağırıyor ve ona damın işlerini bırakıyor ve bahçeyi sulatıyordu. Ben ilkokulu onbir yaşında bitirdim ve tatile çıktım. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

-Annem yirmi sekiz yaşına varmıştı.

-Bir gün Zülfiye Hanım’la damda konuştuklarını duydum. Kadın :

-Emine Hanımgil diyordu. Bu iş böyle olmaz. Evde bir kadın gerek. Hastalık ve sağlık var.

-Sözü nereye getirmek istiyorsun Zülfiye Hanım?

-Anla işte, derim ki sen beni buban gille evlendir.

-Babam yaşlı bir adam.

-Erkeğin yaşlısı olmaz, bakım ister.

-Ben bakamaz mıyım?

-Senin bakman başka babanın karısının bakması başka. Baban sana her sıkıntısını söyleyemez. İşten dönünce çizmesini çıkaracak, çarığını çözecek, kunduralarını çıkartıp ayağını yıkayacak bir kadın gerekir. Bakarsın dizleri ağrır, gel kızım şu dizlerime bak, bakarsın sırtı kaşınır, seni mi kaldırsın? Yarın öbür gün Allah korusun bir hastalanırsa erkek kısmı diye sen bakamazsın.

-Zülfiye Hanım, sen babamla evlenmeyi kafaya koymuşsun.

-Babangil de ister beni almayı ama senden sıkılır.”